

Lahuta e Malcis - Deka

[...]

por s' din Shkjau me mbajtë miq'sí !
Aman, Zot, kur duel Serdari,
se ç' kje ndezë Vranina zhari !
Aman, Zot, kur mbërrini Pera,
se shum krisi atëbotë potera ! 395
Por kur ránë Shkjetë e Vraninës
Shum u krisi plumbja shpinës !
Porsi shé qi m' nji natë gjamet
Rritet turr e del prej amet
Tue ushtue – e tue shkumbue, 400
shkapërderdhet ndër zallina,
ashtu u derdh Shkjau te Vranina,
n' valë Shqiptarët krejt tue i përshi.
S' lufton ndryshe' e rrebtë kulshedra
e me dhambë edhe me kthetra, 405
zjarm e surfull tue flakrue,
kur drangojt ta kenë rrethue;
si i qindron sot Shkjaut Shqiptari
për dhé t' ambël qi i la i Pari:
kambë për kambë tue qitë padá, 410
tue korrë krena nepër Shkjá.
U janë ndezun flakë breshanat,
u kullojnë gjak n' dorë taganat,
e u kullon gjak edhe zemra,
veç se vendit s' u lot themra. 415
Por ç' dobí: dielli tue lé
– isht' tue lé m'atë ditë për Shkjé ! –
I ranë ndore Shkjaut t' tërbuem
Tridhetë t' vramë e dhetë t' shituem !...

O ata t' lumtë, qi dhane jetën, 420
o ata t' lumtë, qi shkrine vehten,
qi për Mbret e vend të Parëve,
qi për erz e nderë t' Shqiptarëve
derdhën gjakun tue luftue,
porsi t' Parët u pa'n punue ! 425
Lehtë u kjoftë mbi vorr ledina,
butë u kjoftë moti e stina,
ak'lli, bora e serotina :
e der' t' këndoje n' mal ndo'i Zanë,
e der' t' ketë n' detë ujë e ranë, 430
der' sa t' shndërisin djellë e hanë,
ata kurr mos u harrojshin,
n' kangë e n' valle por u këndojsin.
E njaj gjak, qi kanë dikue,
bân, o Zot, qi t' jesë tue vëlue 435
për m' ia xé zemrën Shqiptarit,
për kah vendi e gjuha e t'Parit !
– Po vallë ! Osja ku do t' jetë ?
Oso Kuka a mos ka mbetë ?
N' Xhebehane ka zatetë ! 440
Ka zatetë n' atë kullë t' barotit,
ku ka bâ emnin e Zotit,
se për t' gjallë nuk ka me e lëshue,
shokët e vet për pa i pague
tridhetë t' vramë e dhetë t' shitue. 445
Kur pau Shkjau se pushka mêni
Si kah vau si kah Liqeni,
e se mbetë s' kisht Oso Kuka
me t' tjerë t' vramë, përjashtë ke suka,
m' Xhebehane u turr m' atëhera, 450
si kur t' lëshoje kah pranëvera,
vrullet blea çark njaj zgjonit,

tue zukatë si rryma e përronit.
N' brohorí tue i lutë jetë Knjazit,
njqind vetë këcyen n' kulm t' pullazit, 455
mâ t' përmendunt kah trimënia
njaq u ngjitën mbi frangjia,
tue thye muret n' gjak t' përllyeme :
– por ka gjobën shpia e thyeme ! –
krisi Osja atëbotë si ulani, 460
mje n' Cetinë i vojti zani :
« Ah kadalë, Nikollë, t' vraftë Zoti !
pse këtu i thonë Oso baroti :
se s' ké pá Shqiptár me sy,
se djeg vehten edhe ty ! » 465
Edhe zjarrë i dha barotit.
Aman, falë i kjoftim Zotit,
kur ka dhanun zjarrë barotit,
se ç'â dridhë Vranina e shkretë !
se ç'â hjedhë kulla përpjetë ! 470
se edhe L'qeni ç'ka gjimue
m' kalá t' Shkodrës tue ushtue !
Qepra, tjeglla, gur e trena :
Kambë e trupën, krahë e krena,
hi e tym e flakë e shkëndia, 475
shi mje n' Viri i hodh duhia :
I hodh duhmja shi n' breg t' Virit
Qepra, gur e gjymtyrë njerit.
Eni, eni, mori shkina,
eni, eni, te Vranina, 480
mblidhni vetë ndër shpat e përrue
ehu ! kortarët e djelmve t'ue ;
edhe mësoni fëmijët mbas sodit
mos t' lakmojnë tokës s' Kastriotit,
pse u bjen shtrejtë, qe besa e Zotit ! 485

Njasi gjaku qi Oso Kuka
Sot ka derdhun ke ato suka,
si për Mbret, si për dhé t' Parëve
vëlon se vëlon ndër dej t' Shqiptarëve.
Pra, pa u djegun n' flakë t' agzotit 490
Si Oso Kuka n' kullë t' barotit,
s'ka me rá fisi i Shqiptarit
n' thoj t' pangishëm t' Gospodarit ! –
[...]

[Autorët G-GJ](#) » [Gjergj Fishta](#)

L
a
h
u
t
a
e
M
a
l
c
i
s
-
S
h
q
i
p
n
i
a

Serbi vëlla do ta humbasë,
Pa kqyre t'drejtë paa kryre arsye,
Serbin shqype ke mbi krye.
Ka me t'lanë ky i ditë pa sy,
Thellë n'rrashte, po t'ue t'i gërrye,
Se kshtu ecte në shekull lodra,
Ulu maje e çohu kodra...

[Autorët G-GJ » Gjergj Fishta](#)

L
a
h
u
t
a
e
M
a
l
c
i
s
-
D
ë
s
h
m
o
r
ë
v

porsi rrëfeja majes s' Sharit.
A kisht' mujtë kurr n' atë kohë t' lume,
(me lot gjakut sot t' lotueme !) 15
veç një troe t' tokës shqiptare
me rëmue dora grabitçare ?
Ah ! jo kurr : t' isht' çue mbarë bota...
Pse ndo'i Lekë a i' Gjergj Kastrioti
do t' kisht' dalë atë dorë rrëmbyese 20
m'e cungue me armë ngallnyese,
t' cilat n' shekull do t' përmenden
hanë e hyj sa qiellëve t' enden.
Por kanë ndërrue sot moti e stina
për dhé t' ngritë, ku rreh « martina » ! 25
Gjinde e mbajtun me lot t'shu'mit
qi n' djersë njomë busat e umit,
ja qi n' kullmë rreshket kumbuese,
ja ndër detë bjen valës shkumbuese,
për me mbajtë një grue te shpia 30
s' cilës bukë i lypin fëmija,
edhe i lën, ndoshta, me kja,
përsë e mjera bukë nuk ka :
gjinde, s' cilës Zot i është ari,
t' zezën bukë, qi i ngratë Shqiptari 35
shtrëjt me gjak e pat fitue,
pa ndo'i dhimbë, kjosin mallkue !
sot m' e dá duen copa copa :
e përsë ? Pse don Europa...
Uh ! Europë, ti kurva e motit, 40
qi i rae mohit besës e Zotit,
po, a ky është i qytetnisë :
me dá tokën e Shqipnisë
për me mbajtë këlyshët e Ruisë ?
Po, ti a kështu sot na i përlijje 45

njata burra, qi m' këto brigje
për ty vehten e bâne flie
kur ti heshtëshe prej ligështie ?
Ti, qi i kalle flakën diellit
e i shestove rrathët e qiellit, 50
Ti, prej eshtënshe t't' ngratë Shqiptarëve,
qi bânë dekën për dhé t' Parëve,
bân sot t' bijnë fatosa t' ri,
t' cilt një troe t' kësajë Shqipni
mos t' ia lanë Shkjaut n' dorë me i rá 55
krejt në gjak një herë pa e lá !
Lum, oj Zana e Veleçikut,
qi m' ia lëshon ti namët anmikut,
qi m' i uron djelmte e Malsisë,
qi m' ia kjanë hallin Shqipnisë ; 60
kësaj Shqipni e cila motit,
n' zâ kah pushka e besa e Zotit,
pat kenë çmue prej fisesh t' tana
kah bjen dielli e kah merr hana !
Por, sado qi poshtë ka rá 65
sot me sot e rrin tue kjá
n' pluhun t' tokës, prej njerëzve shá,
prap, oj Zanë, shkëndia e burrnisë
nuk â' shkimbë n' male t' Shqipnisë,
qi, manà, edhe n' këto kohë t' reja 70
ka 'i herë ndezet flakë si rr'feja.
S' kanë mbetë shkret, jo, armët besnike,
përsë Arbënorja, grue fisnike,
bân se bân fatosa t' ri,
t' cilt trimënisht për këtë Shqipni 75
e për besë e t' bardhën Fé
e bânë dekën si me lé.
A po i sheh ti njata burra,

qi kah Brigja nepër curra,
tue hecë natën porsi bisha, 80
janë t'u ngjitun drejt kah kisha ?
Ata janë, po, Krenët e Hotit
qi m' u lidhë duen me besë t' Zotit
për me i dalun zot Shqipnisë,
për me i lanum nderë Malsisë. 85
Po, Çun Mula mbi shpinë t' kalit,
ua çoi lajmin Krenëve t' malit :
ua çoi lajmin n' derë t' konakut,
për me u mbëledhë n' kuvend t' bajrakut ;
e si rrokull kjenë rreshtue, 90
kështu xën Çuni me ligj'rue :
« Fol tash, Masho, ç'po na thue ?
Un qe Krenët t'i kam bashkue,
t' cilve mundesh me u besue,
pse armët kryq i kemi vu, 95
si na e lánë të Parët kanu ».
Atëherë Mashi xën kadalë :
« Pa ndigjoni, o trima, 'i fjalë,
qi po u thom me besë të Zotit,
porsi nipave t' Kastriotit : 100
katërqind e s' dí sa vjet
janë qi i bâjmë Mbretit hysmet,
kush ushtrí, kush angarí,
me armë n' dorë, me zjarm në gjí,
me 'i kambë mbathë me tjetrën zdathë, 105
bukën n' strajcë e shpí senjurin,
dyshek tokën, jastek gurin,
t' mbramë te hika e t' parët te mbeta :
trima n' zâ, çëse â' xanun jeta :

Lahuta e Malcis - Cubat

Ndihmò, Zot, si m'kè ndihmue!
Pesëqind vjet kishin kalue
Çëse të buk'rën ketë Shqipni
Turku e mbate në robnì,
krejt tu' e là t'mjerën në gjak, (5)

frymën tue ia xanun njak,
e as tu' e lanë, jo, dritë me pà:
kurr të keqen pa ia dà:
rrihe e mos e lèn me kjà:
me iu dhimbtë, po, minit n' murë, (10)

me iu dhimbtë gjarpnit nën gurë!
Veç si 'i dëm, vu n'lavër spari,
qi, ka' e vret zgjedha e kulari
kah nuk bân m'e thekë strumb'llari,
s'ndigjon me tërhjekun m'pluer: (15)

e tue dhanë kryq e tërthuer,
tu' i dhanë bulkut shum mërzi,
me u vu s' ryset për hulli
e as me shoq ai pendë me shkue:
kështu Shqiptarët, të cilt mësue (20)

s'din' me ndejë rob nën zgjedhë t'huej,
pagë e t'dheta me i là kujë:

por të lirë me shkue ata motin,
veç mbi vedi tue njohtë Zotin,
e as kurrkujë n' këto troje t' veta (25)

mos me i bà kurr tungjatjeta,
n'braz me Turk kurr nuk kanë rà
e as kurr pushkën s' ia kanë dà;
por t'janë grì me të e t'janë vrà,
si me kenë tu' u vrà me Shkjà (30)

E prandej si pat fillue
Turkut Ora m' iu ligështue,
e nisë pat m' iu thy' atij hovi,
m' qafë përditë tu' i mbetë Moskovi:
e ato fiset e Ballkanit, (35)

zunë me i dalë dore Sulltanit,
nisë Shqiptarët kanë me u mendue,
si Shqipninë me e skapullue
zgjedhet t' Turkut : qi si motit
n' ato kohët e Gjergj Kastriotit, (40)

krejtë e lirë kjo t'ishte, e askujë
n'daç t'jetë Krajl a Mbret i huej,
me i bà kurr mà tungjatjeta,
kurr me i là mà pagë e t'dheta:
edhe Flamuri i Shqipnisë, (45)

si fletë Engj'lli t'Perëndisë,
si ajo flaka e rr'fesë zhgjetare,
me u suvalë prap n'tokë shqiptare.
Kur qe ai Knjazi i Malit t'Zi,
Knjaz Nikolla, 'i gërxheli: (50)

gërxhelì, por belaçi:
na dyndë top, na dyndë ushtrì
edhe del e bjen n'Shqipnì,
për me shtruve këto bjeshkë e vërrì,
shka merr Drinin për s'të gjatit (55)

der' n' Kalà të Rozafatit,
ku ai me ngulë do' "trobojnicën",
do' m' ia vu Shkodrës "kapticën":
me bà Shkodrën Karadak,
mbasi 'i herë ta kisht' là n'gjak! (60)

Ka ndejë Turku e këqyrë haru,
pika-pika lotët tu'i shkue,
kah s'ka Shkjaut si me i qindrue;
se Moskovi e ka rrethue:
ka Stambollën muhasere! (65)

Bàjnë shtatë Krajlat muzhavere
Shoq me shoq, tue shartue zì
-si ata e zeza m'i pastë mb'lue!-
për të buk'rën këtë Shqipnì,
si m'ia lëshue n'dorë Malit t'Zì. (70)

M'kambë Shqiptarët atëherë t'janë çue.
Sa mirë n'armë na janë shtërngue!
T'fortë kanë lidhë një besë të Zotit,
si të Parët ua lidhshin motit
n'ato kohë t'Gjergj Kastriotit: (75)

me 'i kambë mbathë e tjetrën z bathë,
gjanë e gjallë pa grazhd mbyllë n'vathë,
diku ngranë, diku pa ngranë,
harrue grue, motër e nanë,

sy'n agzot, zemrën barot, (80)

e si ai plajmi me furì,
t'kanë rrà ndesh Malit të Zì,
për t'gjatë t'Cemit n'atë kufi,
ku edhe trimat t'janë përlà:
t'janë përlà Shqiptarë e Shkjà, (85)

ballë për ballë ata tu'u vrà,
fyt-a-fyt, ofshè! tu' u prè:
tue mbetë shakull përmbi dhè,
mish për shpez e kaçubeta,
gjithku kje ajo pika e djalit, (90)

gjithku kjenë sokola malit,
pa kjà m'ta as nanat e shkreta.
Veç se, po, me parzme t'veta
Aty Shkjaut sulmin kanë thye.
Mbasi Shkjaut sulmin kanë thye, (95)

bàjnë kuvend Shqiptarët n'mjet vetit
e 'i fjalë t'madhe çuekan Mbretit:
se jo veç qi Knjaz Nikollës
nuk i lajnë kurr pagë e t'dheta,
porsè as Mbretit të Stambollës (100)

s'duen me i bà mà tungjatjeta,
e se dore duen me i dalë:
se Shqipninë nuk po e kisht' falë
Perëndia për çerkez,
Turq, manovë, likurazez; (105)

por për do sokola mali,
qi "Shqiptarë" bota po i quete,

për ta gëzue këta djalë mbas djali,
der' qi jeta mos t'u shuete.

Turku fjalën e ka ndi': (110)

se ç'asht mbushë ai me mënì!
Se edhe lëshue ç'ka mbi Shqipni,
gjallë Shqiptarët ai me i përpì!
Por Shqiptari gjallë s'pëрпиhej,
e as me u shkelë, besà, s'po lihej, (115)

kur po i mbushej mendja e vet,
për Shqipni me bà gajret,
n' dashtë ta mësyjnë Krajl edhe Mbret.
Edhe kështu t'janë kapërthye
grykë për grykë Turq e Shqiptarë, (120)

pa dhimbë krenash tue u thye
si me thye kunguj ndër arë.
T'iu dha zjarm atëherë Ballkanit,
Shkjau: kah drote se Shqipnia
Nji herë shkëputë dore s' Sulltanit, (125)

mà s'do t'bite n'kthetra t'tija,
si atij hangër ia kisht' palla:
merr e mësynë m'Turk fulikare,
e si derrat me çakalla
t'janë mbërthye, t'janë kapërthye: (130)

haju, ngaju, çaju, vraju,
m' pushkë e m'top gjueju batare,
gjaku rrëmbë ndër rrahe e qare,
e ndër fusha e ndër gajusha,
der'qi s'mbramit, n'p'r' atë zhumhùr, (135)

zgjedhë s' Turkut pështoi Shqipnia
e duel m'veti si dikur:
si premtime kisht'Perëndija;
por si dashtë, besà, lum vëllau,
s'do t'kisht' pasë as Turku, as Shkjau. (140)

Se s'ka dashtë Turku lirë,
ma merr mendja; veç un s'dij
Knjaz Nikollës kah gjith kjo zemër
ardhë i paska, qi nën themër
rob Shqiptarët po don me i shtrë, (145)

edhe atë tokë ai me pushtue,
për të cilën vetoi motit
shpata rr'fë e 'i Gjergj Kastriotit?
E qi s'paska dert aspak,
se Shqipnë dhe Karadak (150)

krejt me atë punë po i lëtë n'gjak?
Zemra i ardhka prej Moskovit!
N'Petrograd Cari i Moskovit
Nji bëtë t'madhe po e kisht' bëtë:
m' e ndie plak e kalamà: (155)

se ai natë t'madhe s'do t'kremtote,
se ai kumbarë as krushk s'do t'shkote:
gostë as darsëm nuk do t'ngrifte,
s'do t'u late as s'do t'u krifte,
as s'do t'dilte n'log t'kuvendit, (160)

për pa i hi Stambollës përmbrendit,
për pa këcye mbi post të Mbretit,
me u bëtë zot i tokës e i detit;
edhe Europës tregun m'ia prë,

mos m'e lanë me shitë, me blë, (165)

mos m'e lanë me çilë kund punë;
por me bà qi ajo përdhunë,
për me çue 'i grimë bukë te shpija,
rob të ngelte n'kthetrat t'tija,
n'ato kthetra me gjak zhye, (170)

mësue gjithmonë n'gjà t'huej me gërrye!
Por, pse ishte 'i skile e vjetër,
si për fjalë ashtu për letër,
mos m'iu gjetë kund një shoq tjetër,
ai po e dite mirë e hollë, (175)

se isht' do punë me hi n'Stambollë:
se isht'do punë Turkun me e thye,
pa sharrue vetë mbrendë me krye.
Prandej xën ai me trillue,
m'shpinë Shkjeninë Turkut m'ia lëshue: (180)

m'ia lëshue m' shpinë Shkjetë e Ballkanit,
qi me i qitë këta punë Sulltanit;
me i qitë punë këta 'i herë mà para
me trazime e punë t'pambara,
e mandej vetë prej Rusiet, (185)

si harusha prej pusiet,
me i rà Turkut fulikare,
m'zhibi n'vend, m' e qitun fare;
për pa bà me mend pleqnì,
se me atë punë botën unji (190)

mujte ndoshta, m' e pështjellë n'zì
Kur ketë punë e ka pleqnue,

ka marrë trimi e n'odë ka shkue,
ka ndejë n'tryezë e asht vu me shkrue,
me u shkrue miqve kah Serbia, (195)

kah Zagrebi e kah Sofia
me lidhë besën shkaf asht Shkjà,
mbi Budin, m'çanak-kalà,
edhe tok këta ndërmjet vetit
mos m'ia dà të keqen Mbretit; (200)

por m'e nxitë, por m'e mërzitë,
m'iu vardisë si 'i ditë për ditë,
herë për shtek, herë për kufi,
tash me peng tash me pleqnì,
por gjithmonë, po, pa kanu, (205)

veç si t'mujnë n'teposhtë m'e vu.
Mbasandej, ky zogu i Shkinës,
merr e i shkruen Knjazit t'Cetinës,
merr e 'i letër, ia angllatisë,
me dredhì tue ia qindisë: (210)

Ti, qi jè qaj Knjaz Nikolla,
falmëshëndet Cari i Ruisë,
se zà t'madh për ty kam ndie
qi jè trim e gërxhelì,
qi jè burrë e kuvendtâr, (215)

me ta drashtë hijen anmiku,
por, me gjasë, kjo fjalë s'isht' gjà;
pse qe ti m'atë rrasë Cetine
më kè ndejë me 'i gjysmë opinge,
e jè bà, po, gazi i dheut, (220)

tue mërzitë miq e kumbarë,
veç e për bukë thatë në gojë.
Mje sa Turku, përbri tejet,
dredhun çallmën m'vetull t'synit,
derdhë shallvarët ai pala-pala, (225)

rrin e ban kokrrën e pallës,
e as m'e pà ti s'mund ta shofish
përmbas kodrës së pilafit
Po a thue, t'la ty kamba e dora,
ase ngjitë jè ndoshta n'rrogë, (230)

jo se hi kè bulk n' e huejën,
qi s'po ndihesh kund për s'gjalli?
Mo', bre burrë, se nuk ka hije
Urtë me ndejë Cubi i Cetinës,
edhe n'shpì me e shkuem ai motin, (235)

tue u ndeshë ndër furka t'gravet!..
Po a s'ta mbushë synin Shqipnia,
me ato male të madhnueshme,
me ato fusha të blerueshme,
qi kurrkund s'jè kah orvate, (240)

me ia shkye 'i skundillë për veti?..
M' të, krah-thatë, e mos rri fjetun!
Pse pa luejtë ti kambë e dorë,
s't' ndihmon Zot as i Shën Nikollë:
Por ti luej, nafaka luej, (245)

ka pasë thanë ai burri i huej;
sa për bukë e për fyshekë,
piqu n'mue, se t'i qes vetë;
edhe kësulën vène n'sy,

se të nget Mbreti i Stambollës: (250)

nuk ta là me t'prekë me pupël -
Letrën kështu Cari e ka shkrue,
edhe mirë e ka palue,
e e ka mbyllë me dyllë të zi;
ia ka dhanë kasnecit t'rì, (255)

me ia çue Knjazit n'Mal t'Zì.
Letrën n'gjì ka qitë kasneci,
ka thekë kambët ai sa mund heci:
ka lanë mbrapa fushë e zalle
kapërcye ka bjeshkë e male, (260)

edhe dalë ka lum e shè:
ka shtegtue për ujë e dhè,
der'qi'i ditë, tue marrun dielli,
në Cetinë ka behë ai filli:
shtjerrë opangat, grisun setrën; (265)

Knjazit n'dorë ku ka dhanë letrën,
me dyllë Cari si e kisht' mbshilë.
Ka marrë Knjazi edh' e ka çilë,
e ka çilë edh' e ka këndue,
tri herë rresht ai e ka këndue, (220)

tri dit rresht edh' e àsht mendue;
mbasandej ai fjalë ka çue
njatij Vulo Radoviçit,
kërkserdarit t'Vasoviçit,
qi me dalë me rà n'Cetinë, (225)

pa këqyrë shteg, pa këqyrun stinë:
me flut'rue si gjeraqinë,

për me u pjekë me "Gospodarin".
Njeki Vuloja Serdari
Kisht' pasë kenë një trim i çartun: (280)

m'e pasë randë toka m'e bartun.
Pa të prè kund s'ishte marrë,
pa fjalë t'tij ngarkue s'ishte marrë,
pague s'ishte varrë as gjak,
s'kishte vu nuse duvak, (285)

as s'isht' dà gjyqë a pleqnì.
Pse edhe Turku i Malit t'Zì
po e kisht' pasë shqipe mbi kry',
mos m'e lanë me pà me sy.
-Se edhe 'i punë, ky zogu i Shkinës, (290)

po e kisht' bà m'atë udhë t'Cetinës.
Paska marrë e shi në rrugë
Për tërthuer shtrika një stugë,
edhe i çueka fjalë tërthores,
qi shka është Turk i Cernagores, (295)

mos me mujtë m'e shkapërcye,
për pa là 'i dukat për krye -
Bre! kish' kenë edhe 'i farë burri,
larg e larg me i dajtun turri.
Fëtyra e tij porsi duhia, (300)

syni i tij, tanë zjarm e shkëndia;
vet'llat trashë ngërthye kulàr,
porsi lesh dërrit bugàr;
vesh e m'vesh dega e mustakut,
si dy korba lidhë për lakut; (305)

edhe i mbrijte kryet në trà:
burrë i atillë me sy me u pà.
Veshë e mbathë e m'armë shtërngue,
kishe thanë se àsht lè drangue.
Se këtë Knjazi fort e dote, (310)

fort e dote edhe e ndigjote;
pse edhe i urtë ai kishte ndodhë,
me ia prè mendja fort hollë.
Prandej Knjazi i çueka fjalë
Në Cetinë për ngut me dalë. (315)

Edhe Vulja bjen n'Cetinë,
pa këqyrë shteg, pa këqyrun stinë,
tue flut'rue si gjeracinë.
N'atë Cetinë kur Vulja zbriti,
atë Knjazi mirë e priti, (320)

mirë e priti e n'odë e qiti,
i qiti duhan e kafe,
edhe nisi kështu t'bajë llafë: -
Ku jè, Vulo, eh kopilane!
Se ti ujk, po, né na u banë, (325)

ke s'po duke kah Cetina,
ku kè miq e probatina,
qi s'të ndërrojnë me sy të ballit?
Po, a kè mujtë? a kè farë hallit?
Si po t'shkon n'Vasoviq moti? (330)

Për jetë tande ! si do' Zoti,
merr e i thotë Vulo Serdari;
pse sivjet, lum "Gospodari",
nuk ka pasë toka valigë,

e ka ardhë një kohë e ligë, (335)

sa nuk di si ka m'iu bënë,
për me pështue do rob e gjë,
pse edhe buka asht tue na lënë.
Hajt, eh që! Knjazi i ka thanë.
Se s'po gjenë cubi me ngranë. (340)

Se s'po gjenë skyfteri mish.
Se ti e nxjerrë korën dy fish!
Mjaft t'i biesh ndo'i vendit prë,
se po e ban me lopë e që,
sa me mbajtë njerztë e kujrisë, (345)

jo se më gjindën e shpisë.
A din shka, Vulo Serdari,
ndiej shka t'thotë ty "Gospodari":
pështilli bashkë nja disa cuba:
t' idhtë si gjarpni ndër kaçuba, (350)

t'lehtë e t'shpejtë si gjeraçina:
edhe lëshoj ti kah Vranina,
për me vrà ata e për me prë,
për me djegun gur e dhë,
mbrendë tue vjedhë e tue plaçkitë, (355)

tue grabitë e tue robitë,
n'daç me natë e n'daç me ditë;
se un prandej të kam çue fjalë,
der' n'Cetinë një herë me dalë,
pse dishka mue tash m'ka këcye, (360)

prap me Turk me u kapërthye:
prap me Turk, po, na me u vrà.

Pse edhe as hije, thom, nuk kà,
urtë ma ndejun Turk e Shkjà.
E kështu, tue ligjërue, (365)

krye më krye tue bisedue,
hollë e gjatë e ka qortue,
si me u sjellë e si me u mprue,
për m'e là Vraninën n'gjak.
E si vesht janë marrë me fjalë, (370)

Knjazi n'bukë atë e ka ndalë,
edhe falë i ka do pare;
e i ka falë një "xheverdare",
krejt n'argjand kondakun ngrì,
mos m'e gjetë shoqja n'Mal t'Zi: (375)

m'e drashtë vjerrun në sërgjì,
jo mà n'krah të një luftarit,
jo mà n'krah t'Vulo Serdarit,
qi isht' me brë hekur me dhambë!
Atëherë Vulja është çue në kambë: (380)

ka bà Knjazit "tungjatjeta",
edh' është nisë malit për pjeta,
udhës me mend ai tue përblue,
si Vraninën me shkretue,
Knjazi ashtu si e kisht' qortue. (385)